

Sygn. akt: III AUa 31/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Padarewska - Hajn

Sędziowie: SSA Anna Szczepaniak-Cicha (spr.)

del. SSO Dorota Rzeźniowiecka

Protokolant: sekr. sądowy Aleksandra Słota

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2013 r. w Łodzi

sprawy **B. K. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 31 października 2012 r., sygn. akt: VIII U 2376/12;

oddala apelację.

Sygn. III AUa 31/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił B. K. (1) prawa do emerytury w obniżonym wieku z uwagi na niespełnienie przesłanki 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od tej decyzji z dnia 11 czerwca 2012 roku B. K. (1) wniósł o zmianę decyzji przez przyznanie mu prawa do emerytury, ponieważ pracował w warunkach szczególnych przy pracach betoniarskich ponad 15 lat. Organ rentowy domagał się oddalenia odwołania.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 31 października 2012 roku odwołanie ubezpieczonego oddalił.

Sąd Okręgowy ustalił, że B. K. (1) urodził się w dniu(...)roku, w dniu 9 listopada 2011 roku złożył w ZUS wniosek o przyznanie emerytury. W postępowaniu przed organem rentowym wnioskodawca wykazał ogólny staż pracy w wymiarze 27 lat 7 miesięcy i 23 dni. Organ rentowy uwzględnił ubezpieczonemu 9 lat 3 miesiące i 18 dni okresu pracy w warunkach szczególnych i wydał decyzję odmowną w dniu 20 stycznia 2012 roku. W związku z kolejnym wnioskiem o emeryturę z dnia 2 marca 2012 roku ZUS zaskarżoną decyzją ponownie odmówił B. K. (1) prawa do świadczenia, uznany staż pracy w warunkach szczególnych nie uległ zmianie.

Z dalszych ustaleń Sądu wynika, że w okresie od dnia 10 sierpnia 1982 roku do dnia 31 maja 1990 roku wnioskodawca był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w Zakładzie (...) w P. w pełnym wymiarze czasu pracy jako pracownik fizyczny. K. R. prowadził działalność gospodarczą od dnia 10 sierpnia 1982 roku, której przedmiotem było bekoniarstwo. Zajmował się wytwarzaniem betonowych elementów budowlanych, posiadał uprawnienia do zatrudniania 6 pracowników. Od dnia 21 stycznia 1986 roku K. R. uzyskał zezwolenie rzemieślnicze na rozszerzenie działalności na: murarstwo, betoniarstwo, malarstwo i tapeciarnictwo. W okresie zatrudnienia wnioskodawcy w zakładzie (...) K. R., B. K. (1) był jedynym pracownikiem. Firma ta wykonywała elementy betonowe i żelbetonowe od pustaków do płyt drogowych typu jomb, typu płyta drogowa duża. Zakład nie zajmował się ich montażem, tylko produkcją i sprzedażą. Wyjątek stanowiły ogrodzenia betonowe, które właściciel firmy wraz z wnioskodawcą montował. Ogrodzenia były wykonywane w formie betonowych płyt, odlewanych z betonu na stole wibracyjnym, a następnie podlegały leżakowaniu przez okres 28 dni i dopiero wtedy mogły być montowane. Montaż polegał na ustawianiu w gruncie słupków ze specjalnymi wpustami i zalewaniu ich betonem. W te wpusty wpuszczana była płyta betonowa, którą następnie szalowano zaprawą betonową. Panel ogrodzenia składał się z dwóch płyt pełnych i jednej ażurowej. Montaż odbywał się ręcznie. Wnioskodawca zajmował się także pracami przy stropach przygotowując zbrojenie pod strop i zalewając je betonem. Wykonywał również szalunki do stropów, prace te wykonywał wspólnie z K. R..

Od dnia 2 maja 1990 roku K. R. prowadził działalność gospodarczą wraz z wnioskodawcą B. K. (1), jako współnikiem. Działalność ta była prowadzona przez współników do dnia 13 września 1996 roku.

B. K. (1) nie pozostaje w zatrudnieniu i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Sąd Okręgowy zaakceptował ustalenia organu rentowego co do długości stażu ogólnego oraz stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych. Sąd uznał, że okres pracy B. K. (2) w zakładzie (...) K. R. w P. w okresie sierpnia 1982 roku do maja 1990 roku nie może być uwzględniony do warunków szczególnych, gdyż ubezpieczony nie udowodnił, że wykonywał wówczas pracę jako „betoniarz-zbrojarz”, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Dla udokumentowania charakteru takiego zatrudnienia złożone zostały dokumenty w postaci umowy o pracę z dnia 10 sierpnia 1982 roku i świadectwa pracy z dnia 30 kwietnia 1990 roku. Sąd nie uznał wartości dowodowej tych dokumentów, ponieważ obydwa dokumenty zostały wydane na drukach o treści obowiązującej w okresie późniejszym niż data ich wydania. Sąd pierwszej instancji stwierdził, że druk przedłożonej umowy o pracę zawiera informacje dotyczące w punkcie 1 podpunkt 6) przepisu art. 151¹ § 1 Kodeksu pracy, natomiast druk świadectwa pracy zawiera miejsce na informacje dotyczące m.in. odszkodowania w związku ze skróceniem okresu wypowiedzenia umowy o pracę z art. 36¹ Kodeksu pracy (ust. 4 pkt 6 świadectwa) oraz pouczenie o możliwości wystąpienia przez pracownika do kierownika zakładu pracy o sprostowanie tego świadectwa, przy czym przepis art. 151¹ § 1 Kodeksu pracy został wprowadzony dopiero art. 1 ustawy z dnia 14 listopada 2003 roku o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 213, poz. 2081), która weszła w życie od 1 stycznia 2004 roku. Natomiast przepisy dotyczące odszkodowania z tytułu skrócenia okresu wypowiedzenia (art. 36¹ k.p.) oraz uprawnień pracodawcy do występowania o sprostowanie świadectwa (art. 97 § 2¹ k.p.), zostały wprowadzone do Kodeksu pracy dopiero od dnia 1 maja 1989 roku ustawą z dnia 7 kwietnia 1989 roku o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1989 roku Nr 20, poz. 107). Druki świadectw pracy wydawane z uwzględnieniem powyższych informacji były wydawane na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 roku w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. Nr 60, poz. 282), które z kolei weszło w życie z dniem 2 czerwca 1996 roku.

W związku z tym, zdaniem Sądu, przedłożona umowa o pracę i świadectwo pracy nasuwają uzasadnione wątpliwości +co do prawdziwości okoliczności w nich zaświadczonych, w tym dotyczących wskazanego w nich stanowiska „betoniarz-zbrojarz”, na którym miał być zatrudniony wnioskodawca, samego okresu zatrudnienia, jak też informacji, że pracował on w szczególnych warunkach na tym stanowisku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie usuwają tych wątpliwości zeznania zarówno wnioskodawcy jak i świadka K. R., w których twierdzili oni, że umowa o pracę i świadectwo pracy wystawione zostały odpowiednio w dacie nawiązania stosunku pracy i jego rozwiązania, przy

czym pracodawca zdecydowanie wykluczył, aby zaistniała konieczność przepisywania tych dokumentów po 1996 roku, natomiast B. K. (1) podał, że wskazane dokumenty mogły podlegać „odnowieniu” po 1996 roku.

Sąd Okręgowy zważył, że pracodawca dokonał zgłoszenia wnioskodawcy do ubezpieczeń społecznych jako osoby zatrudnionej na stanowisku „pracownik fizyczny”. Sam skarżący w zeznaniach twierdził, że praca na stanowisku „zbrojarz-betoniarz” to przecież praca pracownika fizycznego i nic w tym dziwnego, że zgłoszenie nastąpiło pod tym nazewnictwem. Ponadto w legitymacji ubezpieczeniowej, w której potwierdzone zostało zatrudnienie wnioskodawcy w zakładzie (...) K. R., stanowisko, na którym skarżący został zatrudniony, także zostało określone jako „pracownik fizyczny”. Nadto zdaniem Sądu przedłożone świadectwo pracy nie daje rękojmi potwierdzenia rzeczywistego okresu zatrudnienia w zakładzie (...), bowiem z jego treści wynika odmienna data końcowa zatrudnienia wnioskodawcy - wskazano w nim dzień 30 kwietnia 1990 rok, podczas gdy z tytułu zatrudnienia w tym skarżący podlegał ubezpieczeniom społecznym w okresie do dnia 31 maja 1990 roku, a więc o miesiąc dłużej.

W następstwie dokonanej oceny dowodów Sąd pierwszej instancji stwierdził, że ubezpieczony nie przedstawił żadnych wiarygodnych dokumentów wskazujących na wykonywanie przez niego pracy w szczególnych warunkach w okresie spornym. Przedłożona umowa o pracę i świadectwo pracy, których wiarygodność została podważona, zostały sporządzone na potrzeby toczącego się postępowania, jedynie w celu uwiarygodnienia wersji wnioskodawcy, natomiast z inicjatywy pełnomocnika wnioskodawcy, czy też samego wnioskodawcy, nie został przywołany żaden obiektywny świadek na okoliczność faktycznie wykonywanych czynności w tym okresie. Zeznań K. R., w których wskazywał, że odwołujący wykonywał w ramach zatrudnienia wyłącznie prace betoniarskie i zbrojarskie, Sąd nie uznał za przekonujące. Skoro świadek wystawił jako pracodawca niewiarygodną dokumentację, to nie może zostać uznany w sprawie za świadka obiektywnego, nie zainteresowanego wynikiem rozstrzygnięcia. Z tego samego względu Sąd nie podzielił także zeznań samego wnioskodawcy w zakresie, w jakim wskazywał na wykonywanie przez cały okres zatrudnienia w zakładzie (...) K. R. wyłącznie prac w szczególnych warunkach.

Analizując dokumentację dotyczącą spornego okresu zatrudnienia Sąd pierwszej instancji podkreślił, że z przedłożonej przez pełnomocnika wnioskodawcy dokumentacji wynika, iż przedmiotem działalności gospodarczej K. R. w okresie od dnia 10 sierpnia do 1982 roku do dnia 20 stycznia 1986 roku było betoniarstwo - wytwarzanie betonowych elementów budowlanych, natomiast po dniu 21 stycznia 1986 roku zakres tej działalności na wniosek K. R. został rozszerzony o murarstwo, betoniarstwo, malarstwo i tapeciarsstwo. Z powyższego wynika, że jedynie w początkowym okresie działalności (niespełna 3,5 roku) jej profil dotyczył wyłącznie świadczenia usług związanych z betoniarstwem (co też nie stanowi dowodu na to, że prace zbrojarskie i betoniarskie wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy), natomiast od początku 1986 roku zakres usług był szerszy, a więc i prace wykonywane w zakładzie nie polegały już tylko na czynnościach zbrojarsko-betoniarskich, przy czym wnioskodawca był wtedy jedynym pracownikiem.

W tym kontekście nie przekonały Sądu twierdzenia wnioskodawcy, że przy ewidencjonowaniu działalności gospodarczej zgłaszane były wszystkie możliwe rodzaje działalności, przez co skarżący dowodził, że pomimo wykazania dla celów ewidencyjnych świadczenia dodatkowych usług tapeciarskich i malarskich przez zakład, faktycznie nadal w firmie miały być wykonywane tylko prace betoniarskie i zbrojarskie. Skoro prowadzący wówczas działalność K. R. wystąpił o rozszerzenie profilu działalności i, jak należy wnioskować z załączonej dokumentacji, związane to było z faktycznym wykonywaniem przez niego prac malarskich i tapeciarskich, gdyż w tym zakresie musiał uzyskać odpowiednie uprawnienia rzemieślnicze, o co się ubiegał z pozytywnym skutkiem, to Sąd pierwszej instancji przyjął, że od dnia 21 stycznia 1986 roku zakład świadczył nie tylko usługi betoniarskie i zbrojarskie, ale też malarskie i tapeciarskie. Zatem w tych warunkach i przy uwzględnieniu, że skarżący był wówczas jedynym pracownikiem nie sposób przyjąć, że wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze tylko prace betoniarskie czy zbrojarskie.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione. Powołując się na treść art. 184 ust. 1 oraz art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, Sąd stwierdził, że wnioskodawca nie

spełnia wszystkich przesłanek do nabycia prawa do emerytury, gdyż nie wykazał wymaganego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Z tych względów odwołanie B. K. (1) uległo oddaleniu na podstawie art. 47714 § 1 k.p.c.

Wyrok powyższy zaskarżył apelacją ubezpieczony zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, i błędne uznanie, że dowód z dokumentów ma większą moc dowodową, niż dowód z przesłuchania świadków w kontekście całokształtu zebranego materiału w sprawie;
2. sprzeczność ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że zeznania świadków oraz wyjaśnienia powoda nie potwierdzają w sposób wystarczający oraz wiarygodny, że praca jaką powód wykonywał była pracą w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy;
3. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie, które fakty Sąd uznał za udowodnione, a które nie, dowodów, na których się oparł oraz przyczyn dla których innym odmówił mocy dowodowej;

Wskazując na przedstawione zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz zaskarżonej decyzji poprzez uznanie, że wnioskodawca spełnia kryterium 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, konieczne do przyznania prawa do wnioskowanej emerytury oraz zasądzenie pod pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie jest zasadna.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczeni urodzeni po dniu 31 grudnia 1948 roku uzyskują prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym oraz mają niezbędny okres składkowy i nieskładkowy o którym mowa w art. 27 ustawy (tj. 25 lat dla mężczyzn). Odnosząc się do samego warunku odpowiednio długiego okresu pracy w warunkach szczególnych należy wskazać, że zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) winien on wynosić co najmniej 15 lat, a sama praca musi być wymieniona w wykazie „A”, stanowiącym załącznik do przedmiotowego rozporządzenia, prócz tego ma być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (§ 2 ust. 1). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007r., III UK 27/07, OSNP 2008/21-22/325; z dnia 19 września 2007r., III UK 38/07, OSNP 2008/21-22/329; z dnia 6 grudnia 2007r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008r., I UK 210/07, OSNP 2009/5-6/75, z dnia 24 marca 2009r., I PK 194/08, LEX nr 528152).

W rozpatrywanej sprawie Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do ustalenia, iż B. K. (1) do dnia 1 stycznia 1999 roku pracował w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy łącznie przez 9 lat 3 miesiące i 18 dni. Natomiast praca wykonywana przez ubezpieczonego od dnia 10 sierpnia 1982 roku do 31 maja 1990 roku w zakładzie (...) K. R. w P. nie może być uznana za wykonywaną stale i w

pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku wymienionym w wykazie „A” załącznika do rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 roku, dział V: „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, poz. 4: „Prace zbrojarskie i betoniarskie”. W pełni przekonująca jest argumentacja Sądu, że wnioskodawca, na którym spoczywał ciężar dowodu w zakresie wykazania przesłanek nabycia prawa do świadczenia, nie udowodnił, iż w tym zakładzie prace zbrojarskie i betoniarskie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez cały okres zatrudnienia.

Zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, okresy pracy uzasadniające prawo do świadczeń określonych w rozporządzeniu stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy. Nie ma wątpliwości, że świadectwo, o którym mowa w tym przepisie, nie jest dokumentem abstrakcyjnym i musi znajdować oparcie w posiadanej przez zakład pracy dokumentacji, a w konsekwencji może być przez te dokumenty weryfikowane (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 25 kwietnia 2013r., III AUa 119/13, LEX nr 1316268). B. K. (1) posłużył się w procesie świadectwem pracy datowanym: 30 kwietnia 1990 roku, w którym zamieszczony został zapis, że pracownik wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę na stanowisku betoniarz-zbrojarz, wymienioną w wykazie „A”, dziale V, poz. 4 rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku. Słusznie Sąd Okręgowy zakwestionował wiarygodność owego dokumentu, gdyż świadectwo to zostało wystawione na druku o treści obowiązującej w okresie znacznie późniejszym (po 2003 roku), niż data widniejąca w świadectwie, jako data jego wystawienia. Nie ma racji apelujący wywodząc, że data wystawienia świadectwa jest rzeczą drugorzędą. Skoro pracodawca wypisał ubezpieczonemu świadectwo pracy na użytek procesu, jawnie antydatując ów dokument, przy czym zeznając jako świadek podał, że „nie mogło być tak, że te dokumenty zostały sporządzone wiele lub kilka lat później” (k. 19), to niewiarygodne jest zarówno świadectwo pracy, jak i zeznania tego świadka. Sąd Okręgowy odmawiając obu dowodom wiary co do charakteru pracy wnioskodawcy w żadnym razie nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów, zawarowanej normą art. 233 § 1 k.p.c., gdyż dokonał oceny tego materiału zgodnie z logiką i doświadczeniem. Nadto zważyć należy, że świadectwo pracy musi znajdować oparcie w posiadanej przez zakład pracy dokumentacji. Tymczasem z dokumentów złożonych w poczet materiału dowodowego, a dotyczących działalności gospodarczej prowadzonej przez K. R. wynika, że po dniu 21 stycznia 1986 roku rozszerzony został przedmiot tej działalności gospodarczej o murarstwo, malarstwo i tapetiarstwo, przy czym ubezpieczony B. K. (1) był tam zatrudniony jako jedyny pracownik. Złożona dokumentacja w żadnym razie nie potwierdza więc, że od rozszerzenia profilu działalności wnioskodawca wykonywał w tym zakładzie prace zbrojarskie i betoniarskie w pełnym wymiarze czasu pracy. Trafnie podkreślił Sąd a quo, że nawet gdyby uznać, iż do stycznia 1986 roku ubezpieczony pracował wyłącznie przy pracach zbrojarskich i betoniarskich, to okres ten (około 3,5 roku) nie jest wystarczający do uzupełnienia brakującego stażu pracy w warunkach szczególnych do wymiaru 15 lat.

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis ten, przy uwzględnieniu treści art. 328 § 2 k.p.c., nakłada na sąd orzekający obowiązek, po pierwsze: wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, po wtóre: uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, po trzecie: skonkretyzowania okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności, po czwarte: wskazania jednoznacznego kryterium oraz argumentacji pozwalającej wyższej instancji i skarżącemu na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za wiarygodny bądź też jego zdyskwalifikowanie, po piąte: przytoczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dowodów, na których sąd się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności. W cenie Sądu drugiej instancji ocena Sądu Okręgowego spełnia wymagania prawa procesowego, doświadczenia życiowego, reguł logicznego myślenia oraz określonego poziomu świadomości prawnej, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważył materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych wążąc ich moc oraz wiarygodność i odniósł je do pozostałego materiału dowodowego. Z przedstawionego przez wnioskodawcę materiału, przy zauważeniu omówionych wyżej sprzeczności i nieścisłości, nie można w sposób logiczny, nie budzący wątpliwości wyprowadzić wniosku, że w całym okresie zatrudnienia w zakładzie (...) wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace zbrojarskie i betoniarskie. W motywach wyroku Sąd Okręgowy - wbrew twierdzeniom apelującego - przedstawił szczegółową analizę przeprowadzonych

dowodów, wyjaśnił dlaczego odmawia im wiarygodności oraz wyprowadził rzeczowe i przekonujące wnioski na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń co do okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Przedmiotem oceny były nie tylko przedstawione dokumenty, ale także zeznania K. R., w których wskazywał, że odwołujący wykonywał w ramach zatrudnienia tylko prace betoniarskie i zbrojarskie. Zeznania te, z jednej strony - w kontekście miarodajnych dowodów dokumentów dotyczących prowadzenia działalności, a z drugiej - w świetle antydatowanych przez świadka: umowy o pracę i świadectwa pracy, nie stanowią wiarygodnego źródła dowodowego, skoro bowiem świadek wystawił jako pracodawca na użytek sporu dokumentację niewiarygodną, to nie mógł być uznany za świadka obiektywnego i niezainteresowanego wynikiem rozstrzygnięcia. Z oryginalnej i miarodajnej dokumentacji wynika, że B. K. (1) był zatrudniony w zakładzie (...) jako pracownik fizyczny wykonując wszystkie prace wchodzące w zakres prowadzonej działalności, a więc nie tylko zbrojarskie i betoniarskie, gdyż od 1986 roku były to również prace murarskie, malarskie i tapeciarskie. Okres zatrudnienia wnioskodawcy w zakładzie (...), zanim zostali współnikami, nie może być zatem uznany za staż pracy w warunkach szczególnych uprawniający do emerytury w obniżonym wieku.

Apelacja, poza jedynie polemicznym stanowiskiem ubezpieczonego, nie przedstawia żadnych uzasadnionych zarzutów mogących podważyć przedstawioną przez Sąd ocenę materiału dowodowego. Nie wskazuje uchybień w rozumowaniu Sądu, a skuteczne wykazane naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, tylko na podważeniu przesłanek tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna, czego wnioskodawca we wniesionym środku odwoławczym nie uczynił. Z omówionych przyczyn Sąd drugiej instancji bezzasadną apelację ubezpieczonego oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.